

Ködöböcz Gábor

„Mert a szeretet a látás! / Mert a látás a szeretet!”

Anga Mária búcsúztatása Zagyvarékason

Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

Kedves Családtagok, Barátok és Munkatársak!

Szomorú szívvel és megrendült lélekkel állok Anga Mária testvérünk hamvai előtt, hogy a Magyar Írószövetség, az *Agria* folyóirat és kis családom nevében végső búcsút vegyek a mindannyiunk által tisztelve szeretett drága halottunktól. Tőled, drága Marika, aki minden körülmények között tudtad, hogy fény és öröklét a szolgálat, s ennek megfelelően az elhívott és elhivatott emberek hitével élted az életed. A földi hívságokkal mit sem törődve, mindvégig a léleklángra figyelve. Jól tudván azt, hogy a valóban fontos és mélyreható dolgok odabent, a lélekben dőlnek el. A szeretet mindenhatóságán alapuló óvodapedagógusi és írói hitvallásodról mindig Juhász Ferenc tanítása jut eszembe: „Mert a szeretet a látás! / Mert a látás a szeretet! / Mert a szeretet a Minden! / Mert a szeretet a nem-látható / mégis tapintható Isten!”

Mintegy három évtizedre visszatekintő barátságunkra és munkatársi kapcsolatainkra gondolva s egyszersmind a hatalmas veszteséggel szembesülve az eleinktől tanult szállóigébe próbálok kapaszkodni: nem mindenestül halunk meg. Földi pályánk véget ér, lelkünket visszaadjuk az Úrnak, de higgyük, hogy jobbik részünk megmarad; a jó cselekedetekben és művekben testet öltött életpéldánk soha nem múlhat el. Anga Mária legszebb lelki energiákból születő művészi-emberi üzenetei mind egy irányba mutatnak: az élet egy nagy iskola, melynek voltaképpen egyetlenegy tantárgya van, nevezetesen hogy megtanuljunk szeretni. Az írások zöme a legfőbb titokról lebbenti föl a fátylat: a jóság, a lelki szépség, a törekvés, az odaadás és szeretet igazgyöngyei által miként lehetnének őszintén boldogok.

A József Attila által „vagyonos Atyánk”-nak nevezett Arany János *Sejtelem* című versében ezt olvashatjuk: „Életem hatvanhatodik évébe / Köt engemet a jó Isten kévébe, / Betakarít régi rakott csűrébe, / Vet helyemre más gabonát cserébe.” A különös egyezésem túl – Anga Máriát is hatvanhatodik életévében szólította el az Úr – arra gondolok, hogy a szerető szívvel és gazdag talentummal megáldott testvérünk mennyi, de mennyi értékes művet adhatott volna még a magyar irodalomnak. Miközben persze jól tudom, hogy rendkívüli értékeket kigyöngyöző életművében – a versek és mesék által – mindvégig művelte a csodát. A belefeledkezés örömeivel és szeretetteljes mágiával megajándékozó kötetei (*Az álmodó őrző párnácska*, 1996; *Hajnalt teríték ágyamon*, 1997; *Ki vasalja ki a katicabogárrák szárnyait?*, 2000; A

bicegő hintaló, 2004; *Az aranypatájú kiscsíkó*, 2011; *Zarándokidő*, 2015) szemernyi kétséget sem hagynak afelől, hogy a kortárs magyar irodalom egyik legeredetibb és legfigyelemreméltóbb alkotóját tisztelhetjük Anga Mária személyében. Ezt az állítást az *Agria* folyóiratban megjelent száznál is több verse és jó néhány emlékezetes szépségű meséje még inkább alátámasztja. Itt említem meg, hogy a részben vagy egészben általa életre hívott gyermeklapok (*Lurkó; Facsiga; Zizi Magazin; Hétmérföld*) mellett kezdettől fogva főmunkatársa volt az *Agriának*, s ebbéli minőségében is maradandóan beírta nevét az egri kultúra legnagyobbjai közé.

Anga Mária kivételes kvalitásait jelzi, hogy nagy visszhangot kiváltó könyveit olyan nemzetközi hírű mesterek illusztrálták, mint Jankovics Marcell és Kokas Ignác. Meseírói és költői erényeiről, összetéveszthetetlenül egyéni, karakteres világról Csoóri Sándortól és Nagy Gáspártól kezdve Vörös Lászlón és Rigó Bélán át Lázár Ervinnel, Hankiss Elemérrel és Szentmártoni Jánossal bezárólag sokan nyilatkoztak a legnagyobb elismerés hangján. „Meséiben egy örök gyerek és egy tapasztalt óvónő együttes tudása vezeti a tollát. Kerek történetekre bontja a világ rejtelmét gyermekközönsége számára. (...) Nem is verseket ír, egyetlen versét írja folyamatosan, közben pedig saját lelkét leheli belé, mint az istent utánzó üvegfüvő mesterek” – szól Rigó Béla méltatása. A Magyar Írószövetség egykori elnöke, Szentmártoni János pedig 2018. szeptember 18-án az egri Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtárban elhangzott születésnap-i köszöntőjében a következőket mondta: „Anga Mária úgy tud mesét írni (és tegyük hozzá: mesét mondani), ahogy csak kevesen. Szomorú, hogy sokan még csak nem is sejtik, micsoda kincseket rejtene a mesék. (...) Az igazi mese olyan, mint Anga Mária meséi, amelyek lényegüket tekintve nem különböznek a magyar vagy más nemzet népmesekincsétől. Meséi úgy gyönyörködtetnek és szórakoztatnak, hogy közben élni segítenek.”

Az emberként, művészként, óvodapedagógusként, intézményvezetőként és közéleti személyiségként egyaránt példát mutató Anga Mária tiszteletre méltóan nagy formátumú pályát mondhat magáénak. Folyóiratunk, az *Agria* baráti és munkatársi közössége éppúgy gyászolja őt, mint a Magyar Írószövetség, melynek 2011 óta volt tagja.

Drága Marika, életed és műved nyomában minden dicséret csak bicegve járhat, mert érdemeidre minden méltató szó kevés. Miközben magunkat is siratva, fájdalomestten búcsúzunk Tőled, végezetül Bertha Zoltán barátunk minapi gondolataival engedünk el a mennyei hazába: „De égen és földön, innen és túl: felejtethetlen lényed, egyéniséged, munkásságod: Isten és ember előtt fényesen fog ragyogni időtlen időnkig, ebben biztosak vagyunk – s Hozzád is hűségesek maradunk, amikor emlékedet erőnk végéig kegyelettel megtartjuk és őrizzük mint kincset, mint emberi reményt, mint mégis megváltó isteni ajándékot.”

Marika, drága, mindazok nevében búcsúzom Tőled, akik Téged szerettek, s akiket Te is szerettél. Isten áldjon minden jószágodért, nyugodjál békében!